

–Vad jag hade tänkt att göra med senapen? sa hon. Hade tänkt förvandla den till salt.

–Salt finns det ju alldeles för mycket av i världen, sa Fredrik.

–Ja det förstås men jag tycker att när jag nu har lovat, sa hon.

Det lät komiskt. De skrattade båda men inte länge ty nu skulle de skiljas. De stod vid en backe, om hon följde honom nerför backen så skulle hon få gå uppför den igen, hon med sin blödande hæl. Hon stod still, tog sen ett steg mot honom, räckte honom handen. De såg inte längre på varann. Han slängde sej upp på cykeln och for iväg nerför backen. Hon hade velat ge honom så många kyssar som det bara fanns i munnen. Hon stod upp så länge hon kunde se honom. Så sjönk hon ner på trottoarkanten och pressade armarna hårt mot magen. Hon andades djupt för att få det onda att gå över. Det gick inte över. Hon satt utan att tänka och kände smärtan. Då hörde hon en cykel igen, den kom tungt trampad uppför backen. Hon trodde inte det var Fredrik. Det var Fredrik. Han slängde cykeln, satte sej bredvid henne på trottoarkanten. En sådan kollision mellan glädje och sorg klarade hon bara nästan. Hon slog händerna för ansiktet, men grät inte, ville inte, skulle skämts så mycket. Han sa inget, bara satt där, höll armen om hennes axlar. Hon lugnade sej. Vågade titta på honom. Hade ju aldrig fattat hur man gör för att göra en kyss... men nu fick hon en ingivelse. Hur kan kyssar bli till? tänkte hon och försiktigt böjde hon sej framåt och blåste så mjukt och mildt som hon bara kunde sin andedräkt på Fredriks kind. Sen gjorde han sammalunda på henne, då var det säkert rätt.

*

Man ska ha väldigt förutfattade meningar om kyssar och smek om man inte ska tycka att den kyss som Virginia och Fredrik på detta sätt växlade var riktigt utförd. Så rigid var inte alls den av de tre nornorna som just vid detta tillfälle var ute och kände på tvätten som hängts ut samma morgon. Sen historiens gryning hade nornan iakttagit kyssar och parningar, kyssar och parningar. Hon hade sett allt, brukade hon säga till de andra, hon hade sett människor och loppor para sej... fast naturligtvis inte de olika sorterna med varandra, la hon till.

Något var det ändå med Virginias och Fredriks avskedstagande som hon fann ovanligt men hur skulle det bara beskrivas? inte lätt minsann att finna ord så här mellan himmel och jord. Med de stora vita vävarna svävande efter sej sprang hon i alla fall in till de andra och ropade:

–Virginia kysste Fredrik! och ni må tro att ögonen tårades...

–På vem? På henne eller på honom?

–På bägge! Ögonen rullade fram och tillbaka och det kom fullt med vått, åh, ögonen blev alldeles blanka på dem!